

▶ 6 Marzo, 2022

Són elles les que continuen cuidant

Quatre històries que demostren en qui se sustenta la societat: res no canvia

El 2013, Vanessa Torres va enviuadar. El seu marit, l'Eloi, moria a causa d'un infart. Feia sis mesos que havia nascut el seu fill Astor. La Vanessa, llavors, no treballava perquè havia tingut dos avortaments espontanis i, tot i que a la tercera va anar la vençuda, havia decidit prendre-s'ho amb calma perquè aquesta vegada l'embaràs acabés bé.

"Em va caure una mica el món a sobre, però soc una supervivent i sempre tiro endavant", diu. No li va quedar més remei, tampoc.

"No tinc família i tinc molt pocs amics", explica. No va tenir ni temps de plorar l'Eloi. "Em van receptar un ansiolític que em deixava fora de combat. Després d'una nit en què vaig ser incapaç d'aixecar-me per veure què li passava al meu fill que plorava, vaig decidir deixar-ho. No vaig poder permetre'm ni "petar" emocionalment per la mort de l'Eloi".

Econòmicament van ser uns anys difícils, però la Vanessa creu que, si bé els diners són importants, ho és molt més que les dones en la seva mateixa situació "tinguin una xarxa de suport i no la sensació que, per exemple, es-

tàs pidolant les beques".

Es queixa que socialment es perpetua la responsabilitat que les dones s'encarreguin de la llar, perquè, "encara que ho portem una mica al nostre ADN, en la meua feina veig que hi ha homes que ho fan molt bé".

ells ho fan més malament". I recalca el fet que "els homes refan la seva vida sentimental abans, perquè nosaltres tenim cura dels fills".

Per la Vanessa criar el fill sola ha estat "tan dur com gratificant" i una experiència plena de renún-

cies que es viuen com a sacrificis. Ha fet tres cursos de la llicenciatura de Psicologia, però "no puc continuar estudiant, perquè això faria que l'Astor es quedés sense les seves classes de música, d'anglès i d'escaç".

Troba a faltar poder tornar

tranquil·lament a casa i entrar en una llibreria, en lloc d'anar a buscar a l'Astor a l'escola, anar a casa a rentar els plats, preparar el sopar i tornar a començar". Els últims dos caps de setmana que ha pogut estar sola "m'he quedat al sofà, cansada". / **Albert Molins**

VANESSA TORRES
MARE VÍDUA, 46 ANYS

"De vegades t'atipes de cuidar i vols que et cuidin a tu"

Treballa com a monitora en un institut d'ESO per a joves amb intel·ligència límit. "Allà també soc cuidadora i, esclar, de vegades t'atipes de cuidar i voldries que algú et cuidés a tu".

Està convençuda que un home en la mateixa situació que ella es veuria més protegit "que no sigui per la idea equivocada que diu que

ALEX GARCIA

Són les 7.15 h i a la Manoli no se li enganxen els llençols. Abans de fins i tot haver-se pogut rentar la cara, se'n va al l'habitació del seu fill Brian, de 29 anys, li diu bon dia i arrenca la seva jornada de feina. Acosta la cadira de rodes del jove al llit i ell mateix s'hi asseu. El Brian té paràlisi cerebral amb discapacitat intel·lectual associada i requereix molt de suport les 24 hores. "Em llevo molt d'hora per al que a mi m'agradaria", reconeix entre rialles aquesta mare de 69 anys. Comença la rutina d'higiene del Brian, la tria de la roba i la preparació de l'esmorzar. Al jove no li agrada esmorzar tot just llevar-se, però tampoc no pot entretenir-se perquè cada dia va als tallers de la Fundació Maresme (Barcelona).

"No esmorza fins que no surt per la porta, quan el seu pare el porta a la parada de l'autobús". A partir d'aquest moment ja té cert temps per a ella. "Em dedico molt poques hores a mi mateixa", explica després de preguntar-li quan va ser l'última vegada. "No recordo cap moment més enllà de llegir o mirar sèries".

Viu també amb el seu pare, de

95 anys, i un gosset que es diu Milú, en un pis del Maresme des d'on es pot veure el mar. Al poble la coneix tothom i no és gens estrany, ja que el Brian és una persona alegre i molt xerriera.

El jove és el petit de tres germans. La Jessica i en Russell, de 45 i 34 anys respectivament, són també els seus altres dos àngels

MANOLI MARTÍN
AMB UN FILL DISCAPACITAT

"No recordo l'últim cop que em vaig dedicar temps a mi"

de la guarda. Tot i que ja no visquin a casa, "els meus fills alimenten la seva felicitat, emportant-se'l de viatge, fent esport o anant a la platja".

La Manoli es defineix com una mare treballadora, ja que, tot i que no té una feina convencional

ALEX GARCIA

tal com la societat ho concep, fa les feines de casa, assumeix la majoria de tasques i també carrega amb d'altres de més invisibles. "Les feines que fem les mares —amb nens amb discapacitat o sense— no estan valorades".

Celebra que les noves genera-

cions tinguin una consciència més gran en la tasca de les atencions. "Ara reivindico molt i aconseguixo alguna cosa, però no el que jo voldria", explica resignada. La Manoli creu que, tot i els avanços, continuen sent les dones les que porten tota la càrrega

física i mental de les cures. "El feminisme és important perquè tots siguem iguals i no siguem els esclaus de ningú". Avies, mares, ties o germanes fa moltes generacions que es preocupant pel benestar de tots però, qui les cuida a elles? / **Cristina Oriol**

▶ 6 Marzo, 2022

El feminisme ha aconseguit conquestes socials importants els últims anys, però n'hi ha una que es resisteix als avenços i no s'aprecien canvis o bé són mínims. Qui continua encarregant-se majoritàriament de les atencions dels nens, els pares, els malalts, de totes les persones que

requereixen una especial atenció d'afecte, dedicació i temps? Les dones. Les atencions, aquesta tasca tan invisibilitzada i en canvi tan necessària per a la societat, no reben el reconeixement social o econòmic ni els ajuts públics que mereixerien fins i tot sent feines quotidianes

sense les quals la vida no podria existir. Aquesta minusvaloració dificulta el repartiment, la seva dignificació en alguns casos com a treball i l'atenció a les condicions de vida d'aquells que la duen a terme. Les quatre històries que el lector coneixerà en aquestes pàgines com-

parteixen el tret per excel·lència dels que cuiden: són dones, com més d'un 85% de les persones que s'ocupaen d'altres persones a Espanya. La desigualtat en les atencions diàries dels fills i persones dependents continua sent una realitat en aquest país.

Un dubte turmenta Marta Casadellà, de 22 anys, una de les infermeres més joves de l'hospital Sant Pau de Barcelona. "Estaré a l'altura?". L'escena passa en un passadís flanquejat per dues vi-

drieries. Des d'una es veu la Sagrada Família i el recinte modernista del centre sanitari. Des de l'altra, el pati de Psiquiatria, on la Marta va fer les pràctiques abans de començar un màster i acabar a l'uci.

"Estaré a l'altura?", es pregun-

ta aquesta sanitària, en plantilla des del juny. I just llavors, com una picada d'ullet del destí, allà a baix, al pati, passa una anècdota que sembla una resposta a les seves preguntes: dos pacients creuen que la reconeixen i l'assenyalen, mentre aplaudeixen i fan OK

amb els dits. La infermeria semblava una qüestió d'ADN per a aquesta jove professional, filla i neta d'infermeres.

La seva àvia, Berta, ja jubilada, va treballar al CAP del Besòs. La seva mare, Sílvia, que continua en actiu, també treballa en un centre

agradava també molt la investigació, la ciència, els laboratoris, però li faltava la cosa principal: el tracte amb les persones. "Al final em vaig decantar per infermeria, que t'exigeix donar-te a l'altre. Tot el benefici que puguis donar serà per a l'altre. I la veritat és que n'estic encantada. No me'n peneleixo. Aquest és el meu camí". Hi ha, esclar, coses molt dures.

I també recompenses. "A l'uci molts pacients no poden expressar-se com volen, però de tant en tant tinc l'oportunitat de parlar amb algú que sí que pot. 'Quina sort aquesta sanitat pública. Quina sort tenir-vos', em diuen". En la pandèmia, quan vaig començar, pensava que calien uns coneixements i una experiència que jo... La meua por era no ser útil. Llavors em vaig dir: 'Vinc a fer el que sé i quan no sàpia què fer, ho preguntaré i n'aprendré'. Acabo de començar. La carrera de veritat comença just ara i tinc la sort d'estar molt ben acompanyada: les meves companyes són els meus referents". No sap de què treballarà quan sigui més gran. Un hospital? L'assistència primària? Però sí que sap com treballarà. "Donant-me als altres". / **Domingo Marchena**

XAVIER CERVENA

MARTA CASADELLÀ
 INFERMERA, 22 ANYS

"Vaig triar aquesta feina per poder donar-me als altres"

d'assistència primària, en el de Sant Roc, a Badalona. Però que la Marta hagi seguit els seus passos no va ser una tradició familiar sinó una necessitat. De petita no sabia de què treballaria, però sí com. "Donant-me als altres. Per això vaig triar aquesta feina".

Volia tractar amb persones. Va temptejar altres possibilitats. Li

ÀLEX GARCIA

SUSANA R.L.
 CUIDA LA MARE, 48 ANYS

"Els homes s'excusen en la feina i ens toca a nosaltres"

nyol per a estrangers que feia a casa meua. Era la que més temps tenia". Per la Susana, la clau perquè tenir cura de les persones grans no continuï sent una cosa femenina està "en la conciliació i en simplificar tot el procés per demanar ajuts a la dependència".

"És tan complicat el fet de

gades ni plantegen aquesta possibilitat a les seves empreses". Per això "la conciliació és l'única manera que les dones puguem exigir als homes que ells també es facin càrrec dels pares quan necessitin algú que els cuidi".

D'altra banda, afegeix la Susana, "el procés per demanar ajuts a la dependència és molt llarg i complicat. I durant la pandèmia encara ha estat pitjor". "Nosaltres ens hem fet càrrec de totes les despeses, perquè podem i la meua mare té una bona pensió, però és evident que li estem estalviant molts diners a l'Estat i a la Generalitat fent una feina que no està reconeguda. Per què les persones cuidadores no reben a Catalunya una paga com passa a altres llocs?"

La Susana i la seva mare viuen al barri del Poble Nou i "tenim una família extensa, els germans de la meua mare, que viuen tots a cinc minuts de casa. Tots venen un moment o altre i ens porten un cafè amb llet o una broqueta de truita. El que passa és que són tots homes i no i els passa pel cap portar la seva germana a passejar quan fan la caminada diària". Això també li toca a ella. / **Albert Molins**

Des del gener d'aquest any la Susana, llicenciada en Magisteri, té cura de la seva mare, de 81 anys, i malalta de diferents patologies, pràcticament a temps complet. "Fa temps que

n'estava pendent, però no es cuidava i el seu estat de salut havia empitjorat. Des que me'n ocupo, està molt més bé", explica.

La Susana és la mitjana de tres germans i quan es va plantejar que una d'elles s'havia de fer càrrec de la seva mare, "tot va ser

d'una manera natural, gens forçada. Jo no tinc ni parella ni fills, ni tenia una situació laboral estable, així que em va tocar".

La pandèmia també hi va posar la seva part. "Per culpa del confinament, havia deixat de fer de cangur i les classes d'esper-

coniliar tenir cura d'una persona gran amb una feina que al final sempre som nosaltres les que acabem renunciant a treballar per fer-nos-en càrrec. Això i que els homes sempre s'excusen en el fet que corren el risc de perdre la feina i per això moltes ve-